

пнитѣ неприятели. Но да видимъ какво ще ни покаже и *последния* младежъ.

— Тогава излѣзалъ изъ множеството хора и четвъртия младежъ и кротко казалъ:

— Благородний кралю! Било би смѣшно и дръзко отъ мене, бѣдния челоуѣкъ, да съпернича съ богатитѣ, ученитѣ и юначнитѣ! . . . Нищо такова азъ не мога да ти покажа. Моето бо-

гатство не е голѣмо; азъ обичамъ знанията, но кога азъ ще бѣда полезенъ, въ сравнение съ тѣзи учени и мѣдри хора? Моята рѣка е здрава, сърдцето ми изпълнено съ смѣлость, но нима да се намѣри въ свѣта още по-силна рѣка, още по-смѣло сърдце? Значи, всичкитѣ *тѣзи* богатства не сѣ голѣми, не сѣ единственитѣ. Но